

ligger udenfor Forslagets Omraade, hvor der vil blive at indhente Oplysninger og at afgive Skjøn om en enkelt Creditforenings Optraeden. Jeg maa derfor stemme imod Afbrudelsen af Behandlingen og Medsættelsen af et Udvalg, medens jeg skal være villig til paa enhver anden Maade at fremme den Sag, som den høitærede Minister ønsker under Forhandling.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg troer ikke, at Rigsdagen vilde med Rette kunne klage over, at den, naar saadanne store og vigtige Spørgsmaal fremkomme, faaer Leilighed til at udøve Indflydelse paa dem, selv om de nærmest vedrøre Administrationen. Jeg mener, at den Omstændighed, at Regjeringen vil see sig i den Nødvendighed at maatte have de en enkelt Creditforening tilstaaede Begunstigelses, vil udøve en saadan Indflydelse paa disse Creditforeninger i det Hele, at det dog har ikke ringe Betydning for hele Landet. For mit Vedkommende skal jeg ikke vige tilbage fra at tage et ubeest Ansvar over paa det Ministerium, som har Afgjørelsen af disse Sager. Jeg er fuldkommen beroliget ved at have givet Landstinget Leilighed til at behandle de Spørgsmaal, som snart maae finde deres Afgjørelse. Det er derfor ikke mig personligt om at gjøre, at den af mig anthede Fremgangsmaade bruges. Det er Noget, jeg aldeles overlader til Landstingets egen Villie. Det kan slyde denne Sag fra sig, og det kan lade være. Det kan paatage sig det Ansvar, som det vil have ved at behandle Spørgsmaalet, og det kan paatage sig det Ansvar, som det vil have ved ikke at behandle Spørgsmaalet. Det henhører ikke under min Bedømmelse, hvad der vil være rigtigt.

Lehmann: Der kan naturligviis ikke være Tvivl om, at det maa være Rigsdagen og ethvert af dens Medlemmer hjært, jo mere Tilbøielighed der er hos Regjeringen til at forhandle vigtige Spørgsmaal med Thingets Medlemmer, selv om de ikke foreligge i Lovform, men jeg skal ikke fragaae, at det staaer for mig uklart, paa hvilken Maade Thinget i denne Sag kunde komme til at tage Initiativet, thi det er aabenbart ikke begrundet ved Behand-

lingen af det foreliggende Forslag, men ved ganske andre Grunde, der ligge udenfor samme, at man reiser et Spørgsmaal, der ikke staaer i anden Forbindelse dermed, end at det angaaer den samme Gjenstand, og da forekommer det mig, at det kun er fra Regjeringen, at Initiativet kan udgaae; ligesom det ogsaa kun er Regjeringen, der kan have Kundskab om de Forudsættninger, der kunne gjøre en Indgriben mulig. Hvis jeg har opfattet den høitagte Indenrigsminister rigtig, skal den Trang til en Ordning, der her er Tale om, bedst kunne afhjælpes ved at søie en Bestemmelse i denne Retning til den nu bestaaende Lovgivning, som ikke let har kunnet forudsætte og derfor ikke bestemme, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til de Tilfælde, hvor Foreningernes Rettsforhold altereredes, hvor, som den ærede Minister anthede, enkelte Instituter selv overtage de Eiendomme, de selv besidde i Pant. Bestemmelser herom ere, saavidt jeg forstod den ærede Minister, optagne i nogle senere Statuter, og i saa Tilfælde maa jo Regjeringen have tilstrækkelige Midler til at sikkre disses Opslydelse; men naar de ikke findes optagne i de ældre Statuter, og man fordrer, at de nødvendigsvis skulle optages deri, hvorledes skal man da forholde sig i saa Henseende? Der er da Gæt af To at gjøre: enten lader man det skee ved en blot Regjeringsforanstaltning, hvortil Regjeringen efter mit, rigtignot uforberedte, Skjøn, maa være berettiget, eller ogsaa giver man en ny Lovbestemmelse for alle disse Tilfælde, der ikke som Regjeringens Forbringer i det nævnte Tilfælde kan af Generalforsamlingerne enten indrømmes eller afflaaes og dermed stille Regjeringen i den Nødvendighed at tage Beslutning om, hvorvidt den i saadanne Tilfælde vilde tilbagekalde den givne Begunstigelse, der naturligviis ikke er givet for evig Tid. Og denne Lovbestemmelse vilde da uden videre være forbindende baade for de fremtidige og de nuværende Foreninger. Valgte det sidste Alternativ, vilde Regjeringen af sig selv kunne fremkomme med en Tilsegslov, redigeret i sin een Paragraph, omtrent saaledes: „Saafremt Creditforeninger skulle komme i det Tilfælde at overtage Eiendomme, da skal osv.“ Det, som altsaa Regjeringen efter nye Overlæg har